

Sex až na věky

PORTIA MACINTOSH

S EX AŽ NA VĚKY

S EX AŽ NA VĚKY

PORTIA MACINTOSH

slovar

Text © Portia MacIntosh, 2022
Cover Design by Debbie Clement Design
Cover Images: Shutterstock
Translation © Kateřina Chocholová, 2026
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2026
First published worldwide in English by Boldwood Books Ltd.
Translation rights arranged through The Agency srl of Vicki Satlow.
All rights reserved

Morální právo Portie MacIntosh být identifikována coby autorka tohoto díla je zajištěno v souladu se zákonem Copyright, Designs and Patents Act 1988.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována v žádné podobě a za pomoci žádných elektronických či mechanických nástrojů, včetně systémů pro uchovávání a sběr dat, bez písemného souhlasu autorky. Výjimku tvoří pouze krátké citace v recenzích.

S ex až na věky

Z anglického originálu *No Ex Before Marriage*,
vydaného v roce 2022 nakladatelstvím Boldwood Books Ltd.,
přeložila Kateřina Chocholová
Redigoval Ondřej Pauser
Korektury Adéla Lapáčková
Editorka Kateřina Eliášová
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o.,
Oderská 333, 196 00 Praha 9– Čakovice, v roce 2026
Vydání první

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro konečné prodejce

ISBN 978-80-276-1454-7

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

info@slovart.cz

Tato kniha je beletristické dílo a kromě historických faktů je zde veškerá podobnost se skutečnými žijícími či zesnulými postavami zcela náhodná. Vydavatelé učinili, co bylo v jejich silách, aby získali nezbytná povolení týkající se použití materiálu chráněného autorskými právy, na něž dílo odkazuje či ho cituje. Za veškeré nedostatky v této oblasti se omlouvají a patřičné údaje rádi doplní do všech budoucích vydání.

Pro Joea, Joeyho a Jamese – díky za všechno

První pravidlo Klubu manželek je, že o Klubu manželek *neustále* mluvíte.

Dnes se koná svatba mojí kamarádky Rachael – poslední z naší skupiny, která se vdává – a je nepochybně zajímavá.

Jsme čtyři. Já, Rachael, Lindsey a Sally se přátelíme už dlouho, jako že fakt hodně dlouho. Vesnice Pudley je vážně malá, a protože jsme stejně staré, ocitly jsme se ve stejné školce a přátelství nám pak vydrželo i během školy až do dospělosti. Ted' je nám všem třicet, a ačkoli si už možná nejsme tak blízké jako dřív, myslím, že je působivé, že jsme všechny pořád kamarádky.

Důvod, proč se navzájem vzdalujeme, je výše zmíněný Klub manželek a fakt, že některé z nás pro něj nejsou tak zapálené jako ostatní.

Je legrační, že Rachael je poslední z nás, která do toho praští, protože právě ona se do chomoutu vřdycky těšila nejvíc. Dokonce tolik, že když se loni vdávala Sally, byly z toho trochu mrzutosti.

Rachael šla totiž za družičku mně a potom Lindsey, takže když se nakonec vdávala Sally a požádala nás tři, abychom byly jejími družičkami, Rachael se z toho totálně zhroutila. Víte, co se říká: třikrát družička, nikdy nevěsta. Říká se to, ale není to

pravda, že ne? Samozřejmě, že to není pravda, protože jsme Rachael nakonec přesvědčily, aby šla za družičku i potřetí, a právě skončil její svatební obřad, takže je to zjevně hloupost.

V tuhle chvíli jsme se ocitli v tom divném období mezi obřadem a slavnostní snídaní, ihned po fotografování, kdy se všichni tak trochu bezprizorně motají kolem, než usednou na svá místa u stolů. Dala bych si drink, ale po focení s Rachael stále ještě stojíme v půlkruhu, jako jsme stály pro poslední snímky. Povídáme si před velikými hotelovými schody, které posloužily jako pozadí, a užíváme si společného času s Rachael, než se z ní zase stane zaneprázdněná nevěsta. Přesně si pamatuju, jak to na vaší vlastní svatbě probíhá: nikdo vám nedopřeje ani minutu, jen neustále mluvíte s lidmi, děkujete jim, že přišli, usmíváte se a prokousáváte se formalitami.

„Nemůžu vám dostatečně poděkovat za to, že jste mi šly za družičky,“ rozplývá se Rachael. Teď má spoustu energie čerstvé nevěsty – však víte, tu super našlehanou hladinu extrémního štěstí, kdy si jste jistí, že svět nemá jinou šanci než točit se kolem vás? Nechci znít cynicky – nebo možná trochu chci – ale tahle svatba byla naplánovaná do nejmenšího detailu (samozřejmě kromě ženicha) dávno předtím, než Rachael Kevina vůbec potkala. Ale taková už je Rachael. Vždycky byla ta rozumná, vždycky řešila, aby se všechno dokonale povedlo. Nechápejte mě špatně, celé ty roky se to hodilo, zvláště když jsme se snažily zkoordinovat výlety nebo naplánovat večírky, ale někdy nás tím přivádí trošičku k šílenství. Nikdy necítím takovou tíhu na hrudi, jako když nám Rachael rozdá své itineráře – což je našťastí poměrně nedávny doplněk k její organizační taktice – a my velmi dobře víme, že se jimi budeme muset řídit, jinak přijde další z jejích kolapsů.

„Já jen doufám, že až tenhle den skončí, vyrovná se moje svatba těm vašim,“ řekne Rachael, přitom má ovšem na tváři výraz, který tak nějak prozrazuje, že ví, že její svatba je zatím tou nejúžasnější. Nebo tomu minimálně věří. Nejsem si jistá, jestli souhlasím.

„Nikdo ještě nebyl schopný konkurovat našemu streetfoodovému festivalu,“ napůl žertuje Sally.

Nikdo ještě nebyl schopný konkurovat Sallyině svatbě, tečka. Otec jejího manžela vymyslel něco naprosto nudného, co však ve výsledku přineslo obrovské jmění – myslím, že jde o nějaké levné lepidlo, a celá rodina na to konto neustále dělá laciné vtipy – takže žádný výdaj nebyl moc velký pro její nesmírně nevkusný velký den.

Sally ovšem ze své svatby pořád žije. Skoro vždycky najde způsob, jak ji zmínit. Dnes to bude snadné, zato v únoru, na smutečním shromáždění po pohřbu Lindseyina otce, se musela snažit mnohem víc, ale nakonec se jí podařilo poukázat na jakousi vágní spojitost mezi sušenkami Tunnock's, které tam podávali, a jejím svatebním dortem v ceně dvou tisíc liber – překvapivě měla stejnou pekačku jako Meghan a Harry.

Ať už je to jakkoli netaktní, musíte jí přiznat, že pokaždé najde způsob, jak to nadnést. Taková už je Sally, vždycky budila dojem nafoukané bohaté snobky, i když vlastně ještě ani bohatá nebyla.

Lindsey se pravděpodobně změnila nejméně, pořád je to kamarádka, která vás sevře v mohutném objetí, pořád se směje, pořád radši peče, než pomlouvá. Tahle holka si myslí, že není nic, co by nespravila svým čajovým pečivem. Ale stejně jako zbylé dvě kamarádky se během let stávala čím dál tím rozumnější, což se mně, zdá se, nepodařilo.

„Naštěstí jsem nedovolila Kevinovi o ničem rozhodovat, jinak by barevné ladění bylo ve stylu fotbalového klubu Manchesteru a všichni bychom po snídani zpívali karaoke,“ odfrkne si Rachael.

Sally na ni vrhne ne-úplně-nenápadný pohled. Rachael se na mě rychle otočí.

„Ne že by bylo cokoli špatného na karaoke na svatbě,“ omlouvá se honem se zjevnou podlézavostí. „Promiň, vůbec jsem o tvé svatbě neměla mluvit, vid’?“

„To je v pohodě,“ ujistím ji.

Není trapné, když lidé zmiňují moji svatbu. Trapné je, když ji zmíní a pak totálně ztuhnou, načež se mi pokusí zlepšit náladu soucitnými pohledy a sentimentálními výlevy – což mi náladu pokaždé stoprocentně zhorší. Svá životní rozhodnutí jsem vlastně nikdy nevnímala v negativním světle. To jen tehdy, když vidím jejich odraz v očích ostatních, pokroucený, jako bych se na něj dívala ve zkreslujícím zrcadle, začnu přemýšlet, jestli jsem si náhodou věci zbytečně nekomplikovala.

„Už se těším na jídlo,“ změnil Sally téma. „Kvůli naší street-foodové hostině jsem se zúčastnila tolika ochutnávek, až jsem tehdy měla strach, že se nevejdu do svých šatů od Very Wang.“

Všechny se na ni podíváme.

„Ale vešla jsem se,“ informuje nás, jako bychom to nevěděly. „Vždycky jsem měla velikost osm.“

Zjistila jsem, že je skutečně možné obrátit oči v sloup, aniž byste s nimi pohnuli, protože jsem to právě udělala. Tedy myslím, že jsem to udělala. Také je možné, že jsem je opravdu obrátila v sloup a nikdo si toho nevšiml, protože na moje tělo velikosti dvanáct se dnes nikdo nedívá. Říkám velikost dvanáct, ale když se cítím optimisticky, mám desítku. A když se moc najím, tak čtrnáctku. V jistých trendy obchodech spadá horní část mého těla do velikosti šestnáct. Chci tím říct, že tvrdit, že máte „pořád“ stejnou velikost (no tak, nenarodila se s velikostí osm, nebo jo? *Nebo jo?!*), nic neznamená. Nejen proto, že velikosti nejsou univerzální, ale proto, že nikoho z nás nedefinují. Všechno závisí na perspektivě. Mám nohu velikosti osm, a i kvůli tomu se na mě lidé obvykle podívají s politováním, pokud to někomu řeknu. Pro tuhle bandu musela být hrůza sledovat mě, jak na své karaoke svatbě tancuju v botách s otevřenou špičkou.

„Tak hlavně že nevaříš ty,“ popíchne Lindsey Sally.

„No, proto jsem si myslela, že by mohlo být zábavné jít na kurz vaření dvojic, první je už za pár dní, takže jich všichni stihneme pár absolvovat, než s Kevinem odsvištíme na líbánky na Havaj...“

Rachael nám to sdělí, jako bychom snad nevěděly, kam se chystá, a stojí za zmínku, že na líbánky neletí dřív než v únoru.

„... abychom se naučili vařit a ehm...“

Tohle je poprvé, kdy o kuchařském kurzu slyším, což zjevně znamená, že nejsem pozvaná. Rachael nedokáže skrýt, že ví, že udělala trapas.

„Vlastně bych řekla... ehm...“ Zadívá se do jídelny, která je vedle nás, očima téká sem a tam. „Ano, řekla bych, že je načase zaujmout místa. Máme tu všude rozmístěné mapky se zasadačím pořádkem, jsou na nich QR kódy, takže si je můžete snadno naskenovat a zjistit, kde sedíte.“

Tahle místnost *není* zas tak velká.

„Druzičky a mládenci jsou tamhle,“ řekne Lindsey a ukáže směrem k jednomu stolu.

Rachael nám sdělila, že skutečný čestný stůl je jen pro rodinu. Pak je tam ne-tak-úplně čestný stůl pro blízké přátele. Věřte mi, slyšela jsem ji mluvit o téhle svatbě tolikrát a tak dlouho, že vím všechno. Nic mě nemůže překvapit.

Chystám se následovat ostatní, když mi Rachael položí ruku na paži a zadrží mě. Vteřinu nebo dvě počká, dokud nezůstaneme samy.

„Poppy, vlastně jsem si říkala, že by pro tebe mohlo být super, kdybys seděla někde jinde,“ řekne mi nakonec s úsměvem.

„Co tím chceš říct?“ zeptám se. Možná se nakonec přece jen najde něco, co mě překvapit může. Taky si jsem poměrně dost jistá, že už vím, co tím myslí, ale chci to slyšet od ní.

„No, víš, říkala jsem si, že bys možná chtěla sedět u stolu, kde se můžeš seznámit s novými lidmi,“ vysvětluje. „A abych byla upřímná, u stolů je jenom šest míst, takže s holkami a jejich manžely...“

To jsou čtyři.

„... a pak s dalšími dvěma lidmi to je šest, a když ty jsi sama...“

Kousnu se do jazyku. Je to její svatební den.

„Takže u kterého stolu sedím?“ zeptám se nevzrušeně.

„U stolu číslo dvanáct,“ odpoví.

„Dvanáct?“ vyhrknu. „Kolik stolů tam je?“

„No, jenom dvanáct,“ odpoví a potvrdí, že jsem až u toho posledního. „Je tamhle.“

Stůl dvanáct už nemohl stát od čestného stolu dál, jedině že by byl na parkovišti.

„Upřímně, bude se ti tam mnohem víc líbit, potkáš nové tváře, samé svobodné a taky další rozvedené!“ vyhrkne, jako by to byla odpověď na moje modlitby. „Užij si jídlo, kotě.“

Uteče dřív, než můžu cokoli říct. Ačkoli nevím, co bych jí řekla, kdyby to neudělala. Tedy alespoň ne v její svatební den.

Stůl číslo dvanáct. Nemůžu tomu uvěřit. Smutný stůl svobodných. Vážně to došlo až sem?

Zřejmě ano, vzhledem k tomu, že jsem jediná z naší skupiny, kdo je nezadaný. Nejen že jsem byla z naší skupiny první, která se vdala, byla jsem taky první, kdo se rozvedl. A ony opravdu nikdy nedovolí, abych na to zapomněla.

V některých ohledech je Rachaelina svatba stejná jako všechny svatby, na kterých jsem kdy byla.

Nevěsta je v bílé, její otec ji odvedl k oltáři a všichni hosté se usazují na svá místa v jídelně, která je nádherně vyzdobená s velkými kulatými stoly pokrytými sněhově bílými ubrusy, na nichž stojí bohaté kytice květin, které ladí se zimní kyticí nevěsty. To, co tuhle svatbu odlišuje od všech ostatních – a ten rozdíl je opravdu znát – je skutečnost, že je Silvestr. Nejen že si jsem jistá, že se všechny svatby, kterých jsem se účastnila, konaly v létě, takže si tyhle události spojuju s dlouhými, teplými slunečnými dny namísto studených, temných a ponurých, jako je dnešek, ale nikdy jsem vlastně nebyla na svatbě, která by se překrývala s jinou událostí, třeba s narozeninami nebo se státním svátkem.

Pro mě tahle svatba tak nějak zahrnuje obojí. Silvestr je samozřejmě Silvestr, ten se týká všech lidí tady, ale hodiny odbíjející půlnoc nespustí jen falešné nové začátky a krátkodobé blbnutí se zdravým jídlem, s nimiž všichni každoročně flirtujeme, určují taky začátek mých narozenin, téměř na minutu přesně.

V noci, kdy jsem se narodila, došlo k docela vtipné historce – samozřejmě si z toho nic nepamatuju, ale je to příběh, který moji

rodiče rok co rok rádi vyprávějí. Moje matka byla vždycky tak trochu divoška. Přestože měla super seriózní práci v právní sféře, mimo kancelář byste ji nepoznali. Byla vtipná a lehkomyslná, říkala to, co chtěla, a dělala, cokoli ji napadlo, aniž by o tom přeliš přemýšlela, a zřídka si lámala hlavu s následky. Proto se taky nerozpakovala vyrazit s mým otcem a jejich přáteli na maškar-ní silvestrovskou párty, když se mnou byla v necelém devátém měsíci. Není těžké uhodnout, že začala rodit těsně předtím, než hodiny odbily půlnoc, a já přišla na svět krátce poté, čímž jsem se stala prvním dítětem narozeným v Lancashiru v roce 1991. Ještě vtipnější je fakt, že můj otec, který předpokládal, že matka šla s mou tetou domů dřív, si ani neuvědomil, že začala rodit, takže zůstal na párty a celou noc slavil – což se mu nepodobá, protože právě on byl vždycky ten prudérní a uvážlivý. Bylo to předtím, než všichni měli mobil (páni, když to říkám, připadám si fakt stará), takže ani nevěděl, že jsem se narodila, dokud si příští ráno cestou domů, pořád převlečený za Johna McClanea ze *Smrtonosné pasti*, nevšiml místních novin, v nichž jsem byla vyfocená já, první dítě roku, v náručí mojí mamky, která – což bylo opravdu vtipné – na sobě stále měla Madonninu špičatou podprsenku. Když to můj otec spatřil, samozřejmě dorazil do nemocnice dřív, než byste řekli švec, a od té doby byl jaksi ještě uvážlivější.

Ráda přemýšlím o tom, že to byl právě tenhle chaotický příchod na svět, který vydláždil cestu pro můj jojo život. Vždycky je fajn to na něco svést, ne? Tedy, když se do pětadvaceti vdáte a rozvedete, cítíte se trochu lépe, pokud to můžete připsat něčemu jinému než tomu, jaký jako člověk jste. Moje matka, dokud ještě byla s námi, vždycky – i když neochotně – přiznávala, že jsem po ní. Nikdy se mi nesnažila vymluvit svatbu, byla rozhodně pro. Také mi pomohla dát se dohromady poté, co jsem se rozvedla.

Na mámu vždycky v téhle době vzpomínám častěji, s Váno-cemi a mými narozeninami krátce po sobě. Zajímalo by mě, co

by si o mně myslela, kdyby mě viděla teď, jak se nesměle plížím ke stolu číslo dvanáct, ke stolu smolařů.

Říkám stůl smolařů, ale nemyslím si, že bychom byli smolaři pouze proto, že jsme rozvedení nebo svobodní. Víím jen to, že takhle nás vidí Rachael. Myslí si, že páchá cosi jako službu veřejnosti, když nás všechny takhle shromáždí. Není otravné, že když lidé najdou lásku, agresivně se pak kvůli tomu snaží najít ji i vám? Pokud je zamilovaná, dobře, proč ne? Nicméně opravdu začínám mít pocit, že můj status svobodné ženy – hmm, jak by to popsala Sally? – ubírá naší skupině krásu. Už mě vyřadily ze seznamu hostů účastnících se plánovaných aktivit – ne že by mě mrzelo, že propásnu kurz vaření dvojic, což mi zní jako noční můra, ale bylo by hezké, kdyby mě aspoň pozvaly.

Jsem čtvrtý člověk, který přichází ke stolu číslo dvanáct. Na svých místech už sedí tři muži, kteří nervózně čekají, kdo se objeví dál, a zjevně je jim jasný koncept stolu pro svobodné. Tak trochu si připadám, jako bych šla na rande naslepo. V tomhle případě „naslepo“ znamená, že jsem nevěděla, že mě na svatbě předhodí příhodným svobodným mládencům.

Ach, ta úleva na jejich tvářích, když si k jejich stolu sedne opravdová žena.

„Ahoj,“ pozdravím radostně, což upřímně neodpovídá tomu, jak se cítím uvnitř.

„Čau,“ řekne muž sedící přímo proti mně.

„Ahoj,“ řekne muž po jeho levici.

Muž vpravo mi jen lehce mávne.

Dobrý bože, to tedy bude dlouhý den a myslím to v obou smyslech slova. Budu mít pocit, že je to dlouhý den, pokud je tohle úroveň konverzace, kterou jsou muži u tohoto stolu schopni nabídnout, a skutečně to bude dlouhý den, protože tahle svatba je zároveň silvestrovskou oslavou.

„A vy jste?“ zeptá se poněkud formálně muž uprostřed.

Je asi tak na sklonku třicítky. Vlasy mu na skráních lehce šedivější, což by nebyl problém, pokud by přípravek, kterým se

je snažil uhladit, fungoval. Takhle mu vlasy po stranách divoce trčí, takže vypadá trochu jako tučňák skalní.

„Já jsem Poppy,“ řeknu mu. „A vy?“

„Simon Alistair Ainsworth,“ odpoví a podá mi ruku. „Prodávám pojištění vozidel.“

Potřesu mu pravici a vzápětí v dlani objevím jeho vizitku.

„Super,“ řeknu, lehce pobavená, no, vlastně vším. „Neřídím, takže...“

Vrátím mu vizitku a on si ji s velmi přezíravým výrazem vezme.

„Copak – máte zákaz?“ zeptá se. Rychle změní tón na celkem odlehčený, na to, že jde o docela vážné téma. „Jste fanynka starých dobrých benátských bublinek?“

Takhle přece lidé proseccu neříkají, že ne? Podívám se do své sklenky, kterou jsem v posledních několika vteřinách vyzunkla, ale co jiného jsem v takové chvíli měla dělat?

„Nemám zákaz,“ prohlásím. „Nikdy jsem se to nenaučila. Nezajímalo mě to.“

„Ignorujte ho,“ vloží se do hovoru muž po jeho levici. „Já jsem Pete. A když už při představování zmiňujeme naše povolání, pracuju v léčivech.“

„Pracuješ v lékárně,“ opraví ho Simon.

„Vlastním lékárnu,“ odpoví podrážděný Pete.

„Vlastníš tu budovu,“ pokračuje Simon. „Na *hypotéku*.“

„Chápu to správně, že už se znáte,“ poznamenám ve snaze uvolnit napětí.

„Jsme bratři,“ řekne Pete.

„Dvojčata,“ opraví ho Simon.

Dívám se z jednoho na druhého. Pete mi připadá asi o deset let mladší než Simon, tihle dva vlastně vůbec nevypadají jako příbuzní. Simon mi čte myšlenky.

„Dvojvaječná,“ doplní s povzdechem.

„Simon je seriózní,“ oznámí mi Pete. „Já jsem ten zábavný.“ Přikývnu. Vážně nevím, co na to říct.

„A jak se jmenujete vy?“ zeptám se třetího chlapíka.

„Craig,“ sdělí mi stroze. Neusměje se, nemrkne – a nepodívá se na mě na víc než na vteřinu nebo dvě, načež se znovu zahledí do své sklenice.

Čekám, že řekne ještě něco, ale on to neudělá. Bud' ho ani trošku nezajímám, nebo se hovoru se mnou naprosto děsí, a já tak úplně nedokážu určit, co z toho je pravda.

„A co děláte vy?“ zeptá se mě Simon.

„Provozuju rámařskou firmu,“ odpovím.

Stejně jako vždycky v podobné situaci padne na moje sousedy těžká deka nudy.

„Jako obrazové rámy a tak?“ zeptá se Pete s despektem.

„Ano,“ odpovím. Nedostanu šanci to rozvést.

„No, to mi nepřípadá moc zajímavé,“ podotkne Simon pohrdavě.

Ve skutečnosti je to lepší, než to zní. Zaprvé je to rodinný podnik. Moji rodiče se sice potkali, když se připravovali na advokátské zkoušky, ale můj otec téměř od začátku věděl, že právníkem být rozhodně nechce, takže odešel a začal se věnovat svému skromnému rámařskému podniku. Teď je to mnohem větší podnik a já si pyšně říkám, že jsem k tomu přispěla. Už nejsme malý obchod. Specializujeme se na nejruznější zakázkové rámy vyrobené ze skvělých a neobvyklých materiálů z celého světa. Od luxusních epoxidových ráků po ekologické z odpadových materiálů. Máme zrcadla s veselými, barevnými rámy, která se na Etsy prodávají o sto šest, protože jsou z plastů získaných z moře. Jasně, pořád to může znít nudně, ale pro mě je provozování podniku zábava, hlavně když je šéfem někdo tak pohodový jako můj táta.

„Případá mi to trochu na hraně nudy,“ zažertuje Pete.

„No, my to vidíme spíš tak, že se pohybujeme za hranou všedních dní,“ odpovím.

Ach bože, je to tady. Poprvé jsem řekla tátův vtip, kterým vždycky naznačuje, jak je náš podnik parádní. Možná jsem vážně nudná. Nikdo se nezasměje.

„Máte hezké šaty,“ řekne Simon konečně. „Mám rád všechno, co je modré.“

„Modré a bodré,“ zavtipkuje Pete a zahýbe obočím. Simon to nechápe.

„Byla jste jedna z družiček, že?“ pokračuje Simon.

„Ano,“ odpovím.

„Tak proč sedíte tady?“ zeptá se Pete.

„Asi proto, že je svobodný ztroskotanec stejně jako my ostatní,“ ozve se nový hlas.

Pohlédnu na ženu, která si právě sedá na vedlejší židli. Nejdřív mě znepokojí, že budu mít u stolu ztroskotanců konkurenci, a to v podobě někoho, kdo je mým pravým opakem. Jsem spíš vyšší a mám dlouhé rovné blondaté vlasy (i když jsem si je dnes vyčesala do stejně nenápaditého drdolu jako ostatní družičky). Moje sokyně je malá a kolem obličeje jí poskakují velké neposedné kudrny, takové, které jsou určitě přírodní. Sem tam v nich zasvítlí fialový melír, který se hodí k jejím šatům obepínajícím tělo. Jelikož mě ale žádný z těch mužů ani trochu nezajímá, tak to vlastně sokyně není.

U stolu ovšem zbývá ještě jedno volné místo, po mé levici. Je jasné, že ať si tam sedne kdokoli, bude automaticky tím nejžádanějším svobodným člověkem široko daleko. Simon, Pete ani Craig vůbec nejsou můj typ. Ani si nejsem jistá, jaký je můj typ, ale tihle to nejsou. Ach, na okamžik si představuju, že si vedle mě sedne muž mých snů. Pokud dává přednost blondýnám a nepokládá moc otázek, možná bych u něj měla šanci.

„Vy budete asi pěkné kvítko,“ řekne ženě Pete.

„Zato vy působíte poněkud ovadle,“ odpálkuje ho pohotově. „Jmenuju se Kat.“

Pete se zdá být trochu v rozpacích, ale ještě není poražený.

„Já jsem Pete,“ řekne. „Tohle je můj bratr Simon.“

Podle všeho se snaží vystupovat jako tým, nebo to možná dělají proto, aby se mohli nabídnout jako výběr z více možností. Kterého bratra chcete, A, nebo B? Ať je to jakkoli, skončí to

trapasem. Mám také dojem, že si zřejmě myslí, že si nemohou být méně podobní, ale navzdory zřejmým odlišnostem, čím víc je poslouchám, tím podobnější mi připadají. Jsou tam jasné, na první pohled nápadné rodinné rysy – jedním z nich je drzost. „Co děláte?“ zeptá se Kat Simon.

„Co dělám ohledně čeho?“ odpoví.

Jsem si jistá, že ví, co mají na mysli.

„Za práci,“ upřesní Simon.

„No, zrovna teď se tak nějak rozkoukávám,“ řekne nenuceně.

„Jakože jste *nezaměstnaná*?“ zareaguje Simon.

V jeho slovech je znát ošklivá pachuť.

„Ne, ne *jakože* nezaměstnaná,“ odpoví. „Prostě nezaměstnaná.“

Zdá se, že on s tím má větší problém než ona.

„A já myslel, že vaše krabice jsou nudné,“ prohodí ke mně.

„Rámy,“ připomenu mu.

„No, to je ještě horší,“ odfrkne si.

Zjevně nemáme úroveň, kterou tito muži u žen hledají. To je v pohodě, protože jak jsem řekla, ani oni nejsou zrovna můj typ, je ale smutné, že se u stolu svobodných zřejmě všichni navzájem odpuzujeme. Jsem si jistá, že to tak není, že je to jen tím hrozným způsobem, jak se nás Rachael pokusila dát dohromady. Ale tak nějak se nabízí otázka, proč jsou tady vlastně všichni svobodní. Craig nemluví, takže tam je to jasné, a Simon s Petem nejsou natolik okouzlující, abychom se z toho orosily. Říkám si, co je asi špatně se mnou a Kat? Kat je jednoznačně nádherná – přece taková maličkost, že je momentálně bez práce, nemůže muže odradit? Na druhé straně, vlastně si nejsem jistá, že jsou znechucení, spíš se zdá, že jsou jen zlí, tak jako kluci na střední.

„Tohle je Craig,“ řeknu jí, abych změnila téma.

Craig souhlasně přikývne.

„Tenhle nemluví?“ zareaguje Kat se smíchem.

Zdá se, že je mu opravdu nepříjemně, tak odvedu pozornost.

„A já jsem Poppy,“ sdělím jí. „Ráda tě poznávám.“

„Já tebe taky,“ odpoví. „Chtěla jsem se zeptat: nevěsta, nebo ženich? Ale je jasné, že jsi byla družička, a vím, že můj bratranec Kevin nemá moc kamarádek.“

„My jsme s Kevinem kamarádili od dětství,“ řekne Pete. „Takže to můžeme potvrdit.“

„Není to jen proto, že je tak trochu zoufalec,“ pokračuje Kat. „Ale ta Rachael! Ježíšikriste. Drží ho pěkně zkrátka, že jo? Jsem si dost jistá, že mě kdysi varovala, abych na něj nic nezkoušela, a to jsem kurva jeho sestřenice.“

„No, jestli jste jeho *kurva* sestřenice...“ zažertuje Pete.

Páni.

„Ehm, jsem přesvědčený, že Poppy je docela blízká kamarádka nevěsty,“ upozorní ji Simon, jako by si Kat neuvědomila, že se navází do mé přítelkyně.

„No jo, jasně, takže víš, jak to myslím,“ pokračuje Kat. Zakrouží si prstem u spánku. „Bláááázen.“

No, a nemá vlastně pravdu? Jako dospělá je Rachael pořád strašně napjatá a až přehnaně emocionální. Všechno ji znepokojuje. Nikomu nic neodpustí. Když ji Sally požádala, aby jí šla za družičku, chtěla Rachael, abychom s ní všechny přestaly mluvit a bojkotovaly její svatbu, proboha. Ale pořád je to moje kamarádka, takže bych nikdy nic neřekla.

„Tohle vypadá jako moje místo,“ zaslechnu za sebou hlas.

Je to on? Muž mých snů?

Otočím se a vidím tam stát Rachaelina bratříčka Liama. Tolik k mým snům. Liam je o deset let mladší než já. Je vážně zvláštní, že v jednadvaceti mi nepřipadá o moc starší než v době, kdy byl ještě teenager. Pořád vypadá jako dítě, i když přece jen starší dítě než to, které jsme s Rachael v dospívání hlídaly, ale i tak, ne o moc. Hádám, že se stylizuje do Harryho Stylese, má delší hnědé neupravené vlasy a zelenou vzorovanou košili, která je ještě trochu ulítější než ty, jež mají na sobě ostatní. Ale rozhodně mu to sluší.

„Ahoj, Liame,“ řeknu a skoro se mi podaří maskovat v hlase zklamání. Není to jeho vina, že je děcko, a ne svobodný Chris Hemsworth s nízkými požadavky.

„Ahoj, Poppy,“ zaraduje se. „Už je to věky, jak se máš?“

Liam se nakloní a políbí mě na obě tváře. Nečekala jsem, že se bude chovat tak vyzrálé. Na druhé straně, když jsem s ním naposledy strávila víc než pět minut, jedl trávu.

„Skvěle, díky,“ odpovím. „Jak se máš ty?“

„Nemůžu si stěžovat,“ řekne s úsměvem.

„Proč vlastně sedíš tady?“ zeptám se ho. „Neměl bys být u rodného stolu?“

„Myslím, že Rach chtěla všechny svobodné šoupnout někam stranou,“ odpoví. Nevypadá uraženě, spíš pobaveně. „Každopádně nejzábavnější stůl bude tenhle.“

„Na to se napiju,“ řekne Kat. „Ale nejdřív potřebuju další drink. Poppy, jdeme.“

Kývne hlavou k baru.

„Dobře, jasně,“ odpovím.

Kat ovine svou paží tu moji, nakloní se blíž a mluví na mě, zatímco mě vede k baru.

„Takže... líbí se ti z nich někdo?“ jde k věci.

„Ne,“ odpovím přímo.

„Mně taky ne,“ řekne. „Ale víš, jaký jsou chlapi. Jestli jsme jejich jediné dvě možnosti, budeme jim připadat jako Cara Delevingne a Kendall Jenner.“ Nevím, která jsem já. Předpokládám, že ta blondátá, ale je samozřejmě jasné, že se žádný z nich ani vzdáleně nepodobám. „Musíme držet spolu,“ naléhá. „Krát si navzájem záda. Zajistit, aby se ani jedna z nás kvůli těm svačebním blbostem neopila tak, že by si pomyslela, že možná, jen možná, by měla snížit své nároky, jenom protentokrát, protože co když je to láska. Je totiž pravděpodobné, že není, a zítra, až si budeme muset změnit číslo, jméno nebo celou identitu, toho budeme litovat. Souhlasíš?“

Rozesměju se.

„No jasně,“ odpovím.

„Dobře, pojďme si dát nějaké drinky, pití nebude zadarmo donekonečna, a my budeme muset být namol, abychom to s těmi třemi vydržely.“

No, musím přiznat, že jsem nečekala, že ze všech lidí u smutného stolu svobodných si padnu do oka s jedinou další svobodnou ženou.